

Rationeel onkruidbeheer op verhardingen – fase 2a. Verkenning van instrumenten waarmee gebruik van een DSS voor rationeel onkruidbeheer geborgd kan worden

C. Kempenaar

© 2001 Wageningen, Plant Research International B.V.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Plant Research International B.V.

Plant Research International B.V.

Adres : Droevendaalsesteeg 1, Wageningen
: Postbus 16, 6700 AA Wageningen
Tel. : 0317 - 47 70 00
Fax : 0317 - 41 80 94
E-mail : post@plant.wag-ur.nl
Internet : <http://www.plant.wageningen-ur.nl>

Inhoudsopgave

	pagina
1. Inleiding	1
2. Uitvoering	3
3. Resultaten en discussie	5
3.1 Doelgroepen	5
3.2 Beleidsinstrumenten	5
3.3 Algemene discussie	8
4. Aanbevelingen	11
5. Summary	13
6. Referenties	15
Bijlage I. Lijst met instanties en personen die geïnterviewd zijn	1 p.

1. Inleiding

In 2000 is in opdracht van VEWIN en Monsanto een onderzoeksproject gestart naar rationeel onkruidbeheer op verhardingen. Het project kent twee doelstellingen. De eerste doelstelling is de ontwikkeling van een Decision Support System (DSS) dat moet leiden tot zodanige preventie van afspoeling van glyfosaat en de metabool AMPA (in zoverre gerelateerd aan glyfosaat) van verhardingen naar het oppervlaktewater, dat bestaande zuiveringsstappen voor benutting van oppervlaktewater tot drinkwater voldoende zijn om te voldoen aan de standaards. De tweede doelstelling is de ontwikkeling van een borgingsysteem op basis van certificering dat moet bewerkstelligen dat het DSS ook daadwerkelijk gebruikt wordt en leidt tot vermindering van ongewenste afspoeling.

Het onderzoeksproject wordt in fasen uitgevoerd door Plant Research International met, tot dus ver, bijdragen van Alterra en CLM. In fase 1 zijn de doelstellingen nader geformuleerd, zijn relevante systeemelementen en randvoorwaarden aangegeven en zijn referentiewaarden voor huidige gebruik van herbiciden op verhardingen bepaald (Kortenhoff e.a., 2001). Fase 1 werd afgesloten met een workshop waarin de resultaten werden gepresenteerd voor een groot aantal relevante actoren. Als belangrijkste resultaat van fase 1 is als een optie beschreven een vorm van een gecertificeerde toepassing van onkruidbeheer op verhardingen gekoppeld aan verstrekking op recept van glyfosaat. In het DSS zijn ook niet-chemische methoden opgenomen. Deze optie sluit aan bij het concept van 'geïntegreerde gewasbescherming op gecertificeerde bedrijven' dat centraal staat in het nieuwe gewasbeschermingsbeleid voor de landbouw (LNV, 2001). Fase 2 van het onderzoeksproject is de ontwikkeling van het DSS en het bijbehorende certificeringssysteem. Vervolgens worden het DSS en het certificeringssysteem in een fase 3 geïmplementeerd.

Na afronding van fase 1 in 2001 hebben de opdrachtgevers VEWIN en Monsanto aangegeven dat zij behoefte hebben aan een voorbereidende studie naar de haalbaarheid van het genoemde certificeringssysteem. Hiertoe is een verkennende studie gedefinieerd die aangeduid wordt als fase 2a project. Beleidsinstrumenten om irrationeel gebruik van bestrijdingsmiddelen op verhardingen terug te dringen zijn recent in kaart gebracht door het CLM (CLM, 2001). In fase 2a wordt gebruik gemaakt van de uitkomsten van het CLM-onderzoek, met de aantekening dat de insteek in het CLM-onderzoek anders was. Daar ging het vooral om 'hoe voorkomen we irrationeel gebruik van middelen' terwijl het hier in dit rapport gaat over 'hoe borg ik zorgvuldig gebruik van middelen'.

Het doel van fase 2a is een verkenning van beleidsinstrumenten waarmee geborgd kan worden dat het te ontwikkelen DSS voor onkruidbeheersing op verhardingen inderdaad gebruikt gaat worden met als gevolg het voorkomen van onnodig en onzorgvuldig gebruik van herbiciden.

2. Uitvoering

De verkenning werd uitgevoerd door middel van interviews van vertegenwoordigers van 10 instanties betrokken bij beleid of uitvoering van onkruidbeheersing op verhardingen of betrokken bij vergelijkbare systemen voor certificering. De interviews zijn uitgevoerd in september en oktober 2001. In gesprekken van een tot twee uur zijn de volgende vragen aan de orde geweest:

1. Welke juridische kaders of beleidsopties ziet u voor een certificering met betrekking tot een DSS voor onkruidbeheersing?
2. Welke perspectieven en mogelijkheden ziet u voor deze certificering en hoe verwacht u dat relevante actoren aankijken tegen deze certificering?
3. Ziet u relevante parallellen met de reeds geldende AMVB Open teelten, waarin onder andere de spuitvrije zones zijn geregeld? Kan een dergelijk AMVB een kapstok zijn voor de hier beoogde certificering?
4. Ziet u relevante parallellen met een reeds bestaand receptuursysteem voor gebruik van een bestrijdingsmiddel (dichloorvos)? Kan een dergelijk receptuursysteem een kapstok zijn voor de hier beoogde certificering?
5. Ziet U mogelijkheden dat het gebruik van een DSS met certificering gekoppeld wordt aan het verlenen van een vergunning met betrekking tot de Wet Verontreiniging van het Oppervlaktewater (WVO) en/of gekoppeld aan in de toekomst verplicht gestelde milieurapportages.
6. Ziet u mogelijkheden dat het gebruik van een DSS met certificering gerelateerd wordt aan andere aspecten die relevant zijn voor gemeenten of beherende instanties (bijvoorbeeld imago, financiële prikkels enz.)?

Bovengenoemde vragen zijn opgesteld in overleg met de opdrachtgevers van dit project. Tijdens de interviews is gevraagd of een prioritering aangebracht kan worden in beleidsinstrumenten die ingezet kunnen worden om gebruik van het DSS te borgen. Er worden zeven beleidsinstrumenten onderscheiden: certificering op het niveau van de uitvoerder, certificering op het niveau van de terreineigenaar, verstrekking van middelen op recept, een heffing op middelen, milieurapportage over middelengebruik, een algemene maatregel van bestuur en intensivering van controles.

De reacties van de geïnterviewden worden per beleidsinstrument in samengevatte vorm weergegeven in hoofdstuk 3. Uit de reacties van de geïnterviewden is een ranking van beleidsinstrumenten gemaakt op basis van de individuele prioriteringen.

De lijst van geïnterviewde instanties is opgesteld in overleg met de opdrachtgevers. Deze instanties en de geïnterviewde personen staan in Bijlage I vermeld.

3. Resultaten en discussie

Eerst worden in dit hoofdstuk meningen van de geïnterviewden over mogelijke doelgroepen van beleidsinstrumenten besproken. Daarna worden meningen over een zevental beleidsinstrumenten gepresenteerd. Een en ander wordt tot slot kort bediscussieerd.

3.1 Doelgroepen

De te ontwikkelen beleidsinstrumenten voor borging van rationeel onkruidbeheer op verhardingen zouden volgens de geïnterviewden vooral gericht moeten worden op de professionele groenbeheerders en de eigenaren van relatief grote terreinen.

De keuze om beleidsinstrumenten te richten op professionele groenbeheerders (onder andere hoveniersbedrijven, aannemers en groen- en civieltechnische afdelingen bij overheden) is ingegeven door het feit dat deze groep relatief klein is en een aanzienlijk deel van het onkruidbeheer op verhardingen in Nederland voor haar rekening neemt. Bovendien is deze groep georganiseerd en daarmee gemakkelijk bereikbaar. Tegenover de groep van professionele groenbeheerders staat een diverse groep van niet-professionals (onder andere particulieren) die af en toe (chemische) onkruidbestrijding bedrijven op eigen terreinen in hun direct woon- of werkomgeving.

De keuze om beleidsinstrumenten te richten op eigenaren van relatief grote terreinen hangt samen met de aanname dat de terreinen van deze eigenaren een groot deel van het totale oppervlak aan terreinen met verhardingen vertegenwoordigd en dat hier vooral de professionele groenbeheerders aan het werk zijn. Bij relatief grote terreinen dient gedacht te worden aan verhardingen op terreinen in eigendom van gemeente-, provinciale en rijksoverheden, semi-overheidsinstellingen, industrieterreinen, bedrijven-terreinen en havens. Het gaat hier om wegen, pleinen, parkeerplaatsen, verharde manoeuvreerruimte rondom gebouwen, en (half)verhardingen die vanwege veiligheidsredenen onkruidvrij gehouden moeten worden. Voor overheidsterreinen geldt dat naast technische en economische afwegingen politieke afwegingen zwaar meetellen bij keuze's over te voeren onkruidbeheer.

De geïnterviewden prioriteren de ontwikkeling van instrumenten voor uitvoerders iets hoger dan voor terreineigenaren, omdat ze op de korte termijn daar het meeste van verwachten. Sommige geïnterviewden spreken echter de verwachting uit dat op langere termijn een rationeler onkruidbeheer bereikt wordt door de terreineigenaren meer bij de materie te betrekken via beleidsinstrumenten (immers, het 'klant is koning' principe werkt ook in de relatie tussen terreineigenaar en uitvoerder van onkruidbeheer, en de eigenaar bepaalt voor een groot deel wat er gebeurt).

3.2 Beleidsinstrumenten

De geïnterviewden hebben een lichte voorkeur voor certificering als beleidsinstrument voor borging van rationeel onkruidbeheer. Echter, meningen verschilden soms sterk van elkaar. In die gevallen wordt het totale beeld aan meningen geschetst worden in plaats van een gemiddelde lijn. Hierna worden de beleidsinstrumenten in volgorde van prioritering door de geïnterviewden gepresenteerd en besproken. Daarbij wordt steeds aangegeven welke specifieke aandachtspunten er zijn en welke juridische kaders van toepassing (kunnen) zijn.

1. Certificering onkruidbestrijding op het niveau van groenbeheerders

De geïnterviewden zien allemaal mogelijkheden voor dit instrument. De betrokken marktpartijen (groenbeheerders en terreineigenaren) dienen dan wel gezamenlijk, al of niet ondersteund door derden, de certificering vorm te geven en deze voor te leggen aan de Raad van Accreditatie ter beoordeling en goedkeuring. Daarbij moet er voldoende ruimte zijn voor de groenbeheerders om zich met het certificaat te kunnen onderscheiden in de markt ten opzichte van niet gecertificeerde bedrijven. Mogelijk dat daarom het certificaat niet alleen op onkruidbeheer op verhardingen gericht moet zijn maar op groenbeheer in het algemeen. In het certificaat kan opgenomen te worden dat:

- onkruidbestrijding uitgevoerd wordt volgens een duurzame methode met oog voor effectiviteit, economie, ecologie en arbeidsomstandigheden (bijvoorbeeld volgens het DSS),
- chemische onkruidbestrijding niet gedaan wordt op plekken waar emissie een risico heeft,
- onkruidbestrijding uitgevoerd wordt door personen met bepaalde diploma's (nadere aanscherping van huidige regels aangaande diplomaverplichtingen),
- chemische onkruidbestrijding uitgevoerd wordt met selectieve toedieningstechnieken of drift-arme doppen die regelmatig gecontroleerd worden op 'performance' (thans worden alleen de landbouwsputten regelmatig gecontroleerd op 'performance').

De juridische en organisatorisch kaders die van belang zijn bij dit beleidsinstrument liggen in eerste instantie bij de regels en procedures op het vlak van certificering. Certificering geschiedt in principe op vrijwillige basis door de marktpartijen. De Rijksoverheid kan wel enige druk uitoefenen op deze partijen door voordelen aan een certificaat te koppelen. Als voorbeeld voor een certificaat zou hier kunnen dienen een agro-milieukeurcertificaat voor de teelt van een specifieke gewas. Eventueel kunnen bepaalde onderdelen van het certificaat opgenomen worden in de Bestrijdingsmiddelenwet of Wet op Verontreiniging Oppervlaktewater (het lozingenbesluit) om ze meer kracht bij te zetten. Beleidsmatig past dit instrument in Zicht op Gezonde Teelt.

2. Verplichte rapportage over inzet van bestrijdingsmiddelen

De geïnterviewden zien allemaal een meerwaarde van dit instrument zolang het niet te veel papierwerk oplevert. Bij zorgvuldig omgaan met bestrijdingsmiddelen hoort een boekhouding over de inzet van bestrijdingsmiddelen, zowel bij de uitvoerder als bij terreineigenaar. Deze boekhoudingen kunnen met niet al te veel moeite gebruikt worden voor een jaarlijkse rapportage over de inzet van bestrijdingsmiddelen. Voor de uitvoerders biedt de rapportage mogelijkheden zich positief te onderscheiden in de markt. Voor de terreineigenaren geldt dat de rapportage gebruikt kan worden bij de wettelijk verplichte milieuraportage. De jaarrapportages kunnen gebruikt worden om trends in gebruik waar te nemen en om te toetsen of het gebruik in overeenstemming is met gebruik volgens het Decision Support Systeem.

De juridische kaders die van belang zijn bij dit beleidsinstrument liggen bij de Bestrijdingsmiddelenwet en de Wet Milieubeheer. In analogie met landbouwkundig gebruik kan een verplichte rapportage over gebruik van bestrijdingsmiddelen buiten de landbouw verankerd worden in de bestrijdingsmiddelenwet. Daarnaast zijn grote bedrijven thans reeds wettelijk verplicht te rapporteren over hun milieubelasting en milieumaatregelen conform de Wet op Milieubeheer. Beleidsmatig past dit instrument in Zicht op Gezonde Teelt.

3. Certificering van onkruidbeheersing op het niveau van terreineigenaren

Dit beleidsinstrument wordt ook relatief hoog geprioriteerd door de geïnterviewden, maar men heeft bedenkingen. Een concreet beeld van een certificaat ziet men nog niet. Een gedifferentieerde aanpak richting verschillende typen grondeigenaren zal nodig zijn (bijvoorbeeld een certificaat voor gemeenten

of voor bedrijven). Een probleem bij deze vorm van certificering is dat de afstand tussen de markt-partijen relatief groot is en daardoor het moeilijk wordt om meerwaarde uit het certificaat te halen (de kosten wegen niet op tegen de baten). In het certificaat kunnen de volgende zaken aan de orden komen:

- onkruidbeheersing op het terrein geschiedt volgens een planmatige aanpak met duurzame methoden door gecertificeerde groenbeheerders (of breder, er wordt gewerkt volgens een groenbeheerplan),
- de inzet van chemische onkruidbestrijding wordt gestuurd volgens het DSS met oog voor effectiviteit, economie, ecologie, arbeidsomstandigheden en veiligheidszaken,
- chemische onkruidbestrijding niet gedaan wordt op plekken waar emissie een risico heeft of wanneer daar een specifieke vergunning voor is,
- procedures over planning onkruidpreventieve maatregelen liggen verankerd in milieubeleidsplannen,
- groenbeheer in het algemeen,
- jaarlijkse rapportage over bestrijdingsmiddelengebruik.

De juridische en organisatorisch kaders die van belang zijn bij dit beleidsinstrument liggen ook hier in eerste instantie weer bij de regels en procedures op het vlak van certificering. Als voorbeeld voor een certificaat zou hier kunnen dienen een milieukeurcertificaat voor recreatieterreinen. Eventueel kunnen bepaalde onderdelen van het certificaat opgenomen worden in de BW (bestrijdingsmiddelenwet) of WVO (het lozingenbesluit, wet op verontreiniging oppervlaktewater) om ze meer kracht bij te zetten. Beleidsmatig past dit instrument in Zicht op Gezonde Teelt (LNV, 2001).

4. Verstrekking van bestrijdingsmiddelen op recept

De geïnterviewde stonden neutraal tegenover dit beleidsinstrument. Men zag weinig voor- of nadelen. Sommigen zagen pas een voordeel indien het instrument gekoppeld wordt aan het DSS of iets dergelijks. Door eerst een planning te maken welk deel van een terrein niet chemisch behandeld mag of kan worden en welk deel wel en vervolgens in te schatten wat de dosering is op het te behandelen deel, kan een inschatting gemaakt worden van de minimaal benodigde hoeveelheid bestrijdingsmiddel die per terrein nodig is. Terrein is hier dan wel een breed begrip. Men moet denken aan een grote schaal als alle verhardingen van een gemeente. Middelen worden vervolgens verstrekt op basis van deze inschatting. Controle op dit beleidsinstrument zou gedaan kunnen worden door de Plantenziektenkundige Dienst.

De juridische kaders voor dit beleidsinstrument staan in de bestrijdingsmiddelenwet. Als voorbeeld zou de receptverstrekking van dichloorvos voor gebruik in kassen gebruikt kunnen worden.

5. Een heffing op bestrijdingsmiddelen

De geïnterviewden stonden ook hier neutraal tegenover dit beleidsinstrument. De verwachtingen van dit beleidsinstrument zijn gering. Mogelijk dat door het instrument kritischer met bestrijdingsmiddelen omgegaan wordt, maar primair om kosten te drukken en niet om neven-effecten te verminderen. In analogie met landbouw zou dit instrument op termijn als soort van straf ingezet kunnen worden bij het uitblijven van gewenste veranderingen.

De juridische kaders voor dit beleidsinstrument staan in de bestrijdingsmiddelenwet. Beleidsmatig past dit instrument in Zicht op Gezonde Teelt.

6. Een algemene maatregel van bestuur (AMvB)

Bij dit beleidsinstrument werd door de geïnterviewden sterk gekeken naar het Lozingenbesluit Open Teelten met de bijhorende algemene maatregel van bestuur voor deze sector. De meeste geïnterviewden gaven lage prioriteit aan dit instrument omdat ze dit moeilijk vinden. Echter, er waren ook twee geïnterviewden die veel van dit instrument verwachtten. Het is immers het enige instrument van de zeven die hier besproken worden, die wettelijk bepaalde maatregelen voorschrijven. En, het biedt een optie om vergunningen voor gebruik van bestrijdingsmiddelen te weigeren indien er goede alternatieven zijn. De haalbaarheid van dit laatste is nog onvoldoende bekend. In een AMvB voor Groenbeheer kunnen de volgende onderwerpen verplicht gesteld worden:

- gebruik van specifieke, selectieve apparatuur,
- gebruik van drift-arme doppen,
- gebruik van DSS,
- spuitvrije zones.

De juridische kaders van dit beleidsinstrument liggen bij de Bestrijdingsmiddelenwet en de Wet op Verontreiniging Oppervlaktewater (het lozingenbesluit). Als voorbeeld voor dit beleidsinstrument kan dienen de AMvB Open teelten.

7. Intensievere controles op gebruik van bestrijdingsmiddelen

Alle geïnterviewden zagen weinig heil in dit instrument. Men heeft bij dit instrument het beeld van controles op de site. Standaard controles zijn noodzakelijk in verband met handhaving van de Bestrijdingsmiddelenwet, maar intensivering van controles ziet men niet zitten. De kosten daarvan wegen waarschijnlijk niet op tegen de baten. Voor zo ver nog relevant, eventuele kaders voor dit instrument staan in de Bestrijdingsmiddelenwet.

3.3 Algemene discussie

De beleidsinstrumenten waarvan de verwachting het grootst zijn dat zij het gebruik van het DSS, met als gevolg het voorkomen van onnodig en onzorgvuldig gebruik van herbiciden borgen, zijn certificering in combinatie met verplichte rapportage over bestrijdingsmiddelengebruik. Althans, dit is de verwachting van 12 stakeholders op het vlak van onkruidbeheersing op verhardingen. In de gesprekken was duidelijk te merken dat sommige stakeholders meer affiniteit hadden met bepaalde onderwerpen dan anderen. Iedere stakeholder heeft vanuit zijn of haar achtergrond opmerkingen kunnen plaatsen. Hieruit is een divers beeld ontstaan waarin sommige onderwerpen meer dan gemiddelde interesse hadden van de stakeholders. Dit zijn de onderwerpen certificering en verplichte rapportage over middelengebruik. Bepaalde stellingnames konden soms verklaard worden vanuit de achterban waarvoor geïnterviewden stonden. Hierop is geen nadere analyse gedaan omdat het aantal interviews was te beperkt om hierop een nadere analyse te doen.

Het CLM heeft in 2001 ook een onderzoek gedaan naar beleidsinstrumenten voor reductie van gebruik van bestrijdingsmiddelen in Openbaar Groen (CLM, 2001). In dat onderzoek ging het er vooral om hoe irrationeel gebruik tegen te gaan. De geïnterviewde 'uitvoerders' hadden de meeste affiniteit met instrumenten die gericht zijn op preventie en verbetering van de niet-chemische bestrijdingsmethoden (technische oplossingen). De geïnterviewde 'beleidsmakers en handhavers' zagen het meest in wettelijke, dwangmatige maatregelen als een verbod op glyphosaat op verhardingen. In dit opzicht wijkt de prioritering van beleidsinstrumenten in het onderzoek van CLM af van hetgene dat in dit onderzoek geprioriteerd wordt, namelijk certificering op vrijwillige basis en verplichte rapportage over gebruik

(kan wel dwangmatig opgelegd worden, maar ligt zo dicht bij moderne bedrijfsvoering dat dit als standaardactiviteit geplaatst kan worden).

Indien ingezet wordt op het instrument certificering, dan is het noodzakelijk dat de marktpartijen bij de verdere ontwikkeling van dit instrument betrokken worden. De mening van een uitvoerende instantie is beperkt verwoord in fase 2a van dit onderzoek. Opvallend is dat bij LNV neutraal gereageerd werd op de mogelijkheden van certificering bij onkruidbeheer op verhardingen. Dit instrument is een belangrijke pijler onder het gewasbeschermingsbeleid verwoord in Zicht op Gezonde Teelt.

Uit de interviews komt verder naar voren dat specifiek beleid vooral gericht zou moeten worden op de professionele groenbeheerders, op de eigenaren van bedrijventerreinen en op gemeenten. Beleid gericht particulieren is volgens de geïnterviewden minder effectief omdat de groep erg divers is. Dit is in lijn met de recente reactie van de staatssecretaris van LNV d.d. 12 november op vragen uit de Kamer. Op dit moment ziet de secretaris dat het gebruik door particulieren beperkt is tot circa 2-3% en daarmee op voorhand niet de eerste aandacht behoeft. Als binnenkort evaluaties van MJP-G vrijkomen zou die mening bijgesteld kunnen worden.

De geïnterviewde partijen die het meeste belang hebben bij vermindering van gebruik van bestrijdingsmiddelen kiezen voor strengere wettelijke voorschriften aangaande gebruik van middelen (bijvoorbeeld AMvB of middelen op recept in combinatie met DSS). Zij verwachten daar meer van dan van certificering dat een hoge mate van vrijwilligheid kent en alleen succesvol wordt als er meerwaarde is voor een certificaat (kosten zijn lager dan de baten).

4. Aanbevelingen

Bij voortzetting van het project over rationeel onkruidbeheer op verhardingen is het, op basis van het in dit rapport beschreven onderzoek, aan te bevelen het DSS onder te brengen in certificeringsschema's. Hiertoe dient het DSS nader ingevuld te worden en dienen certificeringsschema's met de marktpartijen uitgewerkt te worden. Hiertoe kunnen pilot projecten opgezet worden in analogie met ontwikkeling van certificeringsschema's op landbouwbedrijven. Omdat een gedifferentieerde aanpak nodig is, zouden drie schema's uitgewerkt kunnen worden:

1. voor groenbeheerders,
2. voor eigenaren van industrie- en bedrijventerreinen,
3. voor gemeenteterreinen.

De schema's dienen uitgewerkt te worden in overleg met de verschillende marktpartijen met ondersteuning door adviserende of uitvoerende instanties als Milieukeur. Vervolgens dient de toetsing van de haalbaarheid van de schema's en de bijdrage aan vermindering van emissie van herbiciden in de praktijk bepaald te worden. Hiervoor zijn onderzoeken op gemeentelijk of regionale niveaus nodig. Financiering van dit onderzoek kan deels vallen onder de middelen die het kabinet vrij maakt voor Zicht op Gezonde Teelt.

Een koppeling van verplichte rapportage over middelengebruik aan het DSS verdient een nadere verkenning. In het verlengde daarvan ligt verstrekking van middelen op basis van het DSS. Dit instrument vergt meer organisatie maar heeft enig draagvlak bij de stakeholders en verdient daarom ook een nadere uitwerking.

5. Summary

Rational weed management on hard surfaces

In 2000, VEWIN and Monsanto have initiated a project on rational weed management on hard surfaces. VEWIN is the association of manufacturers of drinking water in the Netherlands. Monsanto is the manufacturer of Roundup products (a.i. is glyphosate), which are the mostly used herbicides on hard surfaces in the Netherlands. The first aim of the project is to develop an Decision Support System (DSS) that reduces run off of glyphosate and the metabolite AMPA (as far as related to glyphosate) to a level that standard purification techniques for production of drinking water are only necessary. The second aim of the project is to develop a system that secures that the DSS will be used in practice. The project is carried out so far by three research institutes: Plant Research International, CLM and Alterra.

Phase 1 of the project consisted of a description of elements and constraints of the DSS as well as an assessment of use of herbicides on hard surfaces in the Netherlands in 2000. Phase 1 ended in 2001 with a work shop with some 30 stakeholders. Two reports on project results are available (the report on DSS is in English, the report on use is in Dutch).

Phase 2 of the project started in 2001 with the aim to determine which system would be most suitable to secure the use of the DSS. Twelve stakeholders, amongst others governmental bodies, branch associations and a certification party, were asked in interviews to give their opinion on useful policy instruments to secure the use of the DSS. The following conclusions were drawn from the interviews:

1. Certification and registration of herbicide use are expected to be the best instruments to secure the use of the DSS.
2. A certification system should be developed for contractors of weed control on hard surfaces and for owners of hard surfaces. For the latter, two types are distinguished: hard surfaces of municipalities and of industrial sites. They probably require a separate approach.
3. A certificate for contractors is probably more easy to organize while a certificate for owners of hard surfaces probably will yield more environmental benefits on the long term.

More details on the interviews are described in this report (in Dutch).

The aim of phase 3 of the project is to test the DSS in practice in combination with the development of a certification system.

6. Referenties

CLM, 2001.

Beleidsinstrumenten voor reductiegebruik bestrijdingsmiddelen in Openbaar Groen. Advies.

Boer, L. den & G.J.H. de Vries van CLM te Utrecht in opdracht van VEWIN. 19 p. + 4 bijlagen.

LNV, 2001.

Zicht op gezonde teelt. Gewasbeschermingsbeleid tot 2010. Ministerie van LNV te Den Haag.

Kortenhoff, A., C. Kempenaar, L.A.P. Lotz, W. Beltman & L. den Boer, 2001.

Rational weed management on hard surfaces. Phase 1- Further identification of objectives and elements that should be part of a DSS and certification system. Plant Research International te Wageningen. Nota 69A, 38 p.+ 3 appendices.

Bijlage I.

Lijst met instanties en personen die geïnterviewd zijn

Ministeries

LNV (M.M. van Essen van LNV DL en G.H. Horeman van EC LNV)
VROM (D. Jonkers, alleen kort gesprek, hij geeft aan weinig te maken te hebben met de materie)

Plantenziektenkundige Dienst

Rotteveel, A.J.W.

Provinciaal bestuur

IPO (H. v.d. Baan, alleen kort gesprek; hij geeft aan weinig te maken te hebben met de materie)

Gemeentelijk bestuur

Vertegenwoordiger van een grote gemeente (E.S. Gouman, gemeente Amsterdam)

Branche-organisatie

Agrodis (O. de Ruyter)

Keurmerk

Agromilieukeur (H. Docters van Leeuwen)

Grote beherende instantie

Instantie die industrieterreinen beheert (H.A. van der Wiel, ESSO, Rotterdam)

Unie van Waterschappen

Vries, P. de

Water- en/of zuiveringsschap

Vlies, A. van der en K. van der Horst (ZHEW, ZH)

